

Bibliaóra – 2021.december 07.

Előfóhász: „Az Úr ereje alkotta a földet, az ő bölcsessége szilárdította meg a világot, az ő értelme feszítette ki az eget (Jer 10,12).” Ámen.

Ének: 427. dicséret: „Lelkem hozzád kíván menni, veled lenni...”

Előima

Köszönjük Istenünk, hogy Te az az Isten vagy, Aki szelek szárnyán repül a viharban és uralkodik nyomorúságaink felett is. Dicsérünk és áldunk felséges Urunk, hogy Te békés napokat készítettél számunkra. Hiszünk és reménykedünk, hogy ezek a napok életünk javát szolgálják. Te vagy erőnk és igazságunk. Te vagy örömünk és békénk. Te vagy, és ez elég nekünk. Kérünk Téged, adj építő gondolatokat Igédet olvasva, hogy ne uralkodjék felettünk és bennünk a sötétség, hanem érjen véget a félelem és a meghátrálás időszaka az életünkben. Te a szolgálatban is első vagy, Úr Jézus Krisztus, épp ezért csak Hozzád ragaszkodunk még jobban, mint valaha, hiszen Te mondtad, a földön járva és kereszteden is megélted: „Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Mk 9,23) Újítsd meg most a velünk kötött szövetségedet, szólj a Biblia szerelem lapjain keresztül hozzánk és add, hogy Péter apostol üzenete is gyökeret verjen a szívünkben. Áldozz ránk idődet, erődet és hatalmadat, változtass gondolkodásunkon, hogy megjobbuljon mindaz, ami megromlott. Hallgass meg minket Jézus Krisztus vérében szerzett áldozatán keresztül. Ámen.

Ószövetségi alapige: Énekek éneke 3. fejezete

„Ágyamon éjjelente kerestem őt, akit lelkemből szeretek, kerestem, de nem találtam. ²Fölkelek azért, és bejárom a várost, az utcákat és a tereket; megkeresem, akit lelkemből szeretek! Kerestem, de nem találtam. ³Rám találtak az örök, akik a várost járják. Nem láttátok - kérdeztem -, akit lelkemből szeretek? ⁴Alig mentem tovább tőlük, máris megtaláltam, akit lelkemből szeretek. Megragadtam, nem is engedem el, míg be nem vezetem anyám házába, szülőmnek szobájába. ⁵Kérve kérlek titeket, Jeruzsálem lányai, a gazellákra és a mező szarvasaira: Ne keltsétek, ne ébresszétek föl a szerelmet, amíg nem akarja! ⁶Mi jön ott a puszta felől, mint valami füstoszlop? Mirha és tömjén illata veszi körül, az illatszeráros sokféle pora. ⁷Nézd, Salamon gyaloghintója az, hatvan vitéz van körülötte Izráel vitézei közül! ⁸Mindnyájan kardforgatók, gyakorlott harcosok, mindegyiknek kard van az oldalán, nem rettegnek éjszaka sem. ⁹Gyaloghintót csináltatott magának Salamon király Libánon fáiból. ¹⁰Oszlopait ezüstből csináltatta, támláját aranyból, ülését bíborból, belsejét szeretettel hímezték Jeruzsálem lányai. ¹¹Jertek ki, Sion lányai, nézzétek Salamon királyt a koronával, mellyel megkoronázta anyja nászának napján, szíve örömeinek napján!

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-3. versek

Sulamit (= menyasszony) a háremben van, ágyán fekszik, eljött az éjszaka. A pihenés, az alvás ideje beköszöntött, de neki nincs nyugalma. Egész éjszaka vergődik álmatlanul, Fekvőhelyén is szerelmesét keresi, de nem találja. Kutat, törekszik, hogy elérje. Megköveteli jelenlétét, igényli közelségét. Valaki után vágyakozik, de nem találja. Keresi szerelmesét, de mindhiába!

Első üzenete Isten Igéjének a szerelmes ember eredeti állapota. Amikor egyszerre van az emberben kettős érzés a szeretett személlyel kapcsolatban: vágy és csalódás, remény és reménytelenség, szerelem és magány, álmatlan vívódás és töprengés marad mindaddig, míg szerelmesem nem az enyém és én nem vagyok az övé. De ami a valóságban lehetetlen, az lázálomban lehetséges. A valóságban soha nem történhetne meg, de az álom nem valóság. Álmában felkel, s mint egy eszelős örült elindul az utcákon és tereken. Izgatottság, nyughatatlanság, feszültség jellemzi, hiszen többször bejárja a várost. Sulamit meg- és átfordul, körül- és bejár, megkerül. Látszatra megítélhető ez a nő, és talán érezhető belőle a paráznaság jele, azt mondhatnánk, hogy az ilyen asszony romlást, szenvedést és halált hoz a férfi számára. (lásd Péld 7,11-27) De csak látszatra ítéltető meg ez az asszony. Őt nem az hajtja az utcára, ami a parázna nőt. Számára a szerelem sokkal több, mint a szexuális kapcsolat létesítése. Ő tehetetlen, szerelmétől elszakított asszony. Ő a szerelméért vállalja a kóborlást. Ő vállalja azt is, hogy paráznának és erkölcstelennek nézik. Sulamit személyesen küzd a szerelméért, és végül szomorú megtapasztalással fejezi be lázas keresését: Kerestem, de nem találtam. Utcai kóborlása nem jár sikerrel.

Végül ebben a lázas keresésben Sulamit találkozik a város őreivel. Jobban mondva a város őrzői találnak rá, akik a város éjszakai csendjét felügyelik. Ha gyanús mozgást észleltek jogunkban állt a gyanús személyeket megfogni és az adott helyzetben megbüntetni. Jogunkban állt a parázna nők elfogása, megverése és lemeztelenítése, valamint pellengérré állítása. Amikor Sulamit vállalta az utcát, akkor vállalta annak törvényes következményeit. A testi és lelki szerelemért mindent vállal. Sulamitot megtalálják, de elengedik, mert kérdése magáért beszél: „Látták őt, akit lelkem szeret?” Az örök is tudják, hogy itt nem áruba bocsátott szerelemről van szó. Az örök tanácstalanok, nem tudnak válaszolni, töprengenek, végül hallgatnak. Az őszinte szeretet előtt meghajlik mindenki. Az őszinte szeretet előtt csend honol. A szerelmes emberen senki nem tud segíteni, csak az adott szeretett személy. Az igazi szerelem előtt ma is csak a hallgatás áll meg. Hallgat mindenki.

4-5. versek

Alig halad el az öröktől, megtalálta azt, akit lelke szeret. Sulamit öröme végre határtalan. Megragadja Őt. Szereti és öleli. Magához rántja. Úgy ragadja, és úgy tartja fogva, mint aki tudja, hogyha elengedi, mindent elveszít. Számára ez a pillanat a helyén mondott szó és tett pillanata. Aranyalma ezüst tányéron ez a szó, ez a tett, ez a cselekedet. (Péld 25,11) Ez az igazi szerelmi megragadás. Birtoklásvágya teljesült. Megszerezni, meghódítani, bekebelezni, ez is a szerelem. Sulamit nem engedi el, akit szíve, lelke kedvel. Sulamit szívére és érzéseire hallgat. Ez az életre szóló nagy akarás pillanata. Milyen jó volna megtanulni, mondani és éreztetni: Ne menj el! Várj még! Ölelj meg! Búcsúzzunk el méltóan egymástól. Hányszor engedték el úgy kedvesünket, hogy hozzá tettük Mézga Paulával: „Bárcsak a Hufnágel Pistihez mentem volna feleségül!”

Végül nemcsak megtalálja, megragadja, hanem beviszi anyja házába. Nászra lép a pásztorral. A szerelem beteljesülése ez. A héber nyelv csodája az a jövőidejűség, amit tapasztalunk itt is. Addig tart az öröm, amíg be nem viszi anyja házába. A szándékot és a célt fejezi ki, nem a nász megtörténését. Ezt szeretné és így szeretné, ilyen sorrendben, nem a tetten van a lényeg, hanem azon, hogy ez egy áldott folyamat. Amikor eljön az adott pillanat, minden így történjen.

Épp ezért Sulamit szerelme kitartó szerelem, de vajon a te szerelmed meddig tart? Kitartó vagy a párkapcsolatban? Tudsz igazán várni vagy csak az alkalmas pillanatra vársz, hogy elháríts minden akadályt.

Végül vegyük szemügyre Sulamit nászágyát. Miért Sulamit viszi a férfit anyja házába, miért nem fordítva. Nem a nősülendő ifjú férfi viszi a feleségét az anyja házába.

Izraelben szokás volt a fordított házasságjog, csak emlékezzünk, mit olvasunk Mózes I. könyvének 2. része 24. versében: *„Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté.”* Nem a nő követte a férjét a házasságban, hanem a férje a nőt. Sulamit cselekedete így nem illem- és szabálysértő. Nem az lényeg tehát, hogy menyecske vagy vő leszek, hogy követem a divatot és a korszellemet, hanem az a lényeg, hogy Istentől jövő szerelmem van-e, lelkemből szeretem, megtalálom, megragadom, és nem engedem el.

Sulamit sikolya kifejezi, hogy ebben sokan meg akarják akadályozni. A női felkiáltás kifejezi: Jogom van szeretni. Jogom van a társhoz. Tartsátok tiszteletben lázas szenvedélyem, kérésem és izzó szerelmem. Tiszteletben tartani a választást és a döntést. Tiszteletben. Ne háborítsák őt a szerelem gyakorlásában.

6-8. versek

Az éjszakának vége és a háremhölgyeket teljesen más köti le. A pusztán keresztül hozzák a pompás díszmenetben a királyi nászágyat az esküvő napjára. Az esküvőre való készüllet sokkal izgatóbb, mint Sulamit esztelen lázalma. Az ének,

amely egy költői kérdéssel kezdődik: „Ki az, aki feljön a pusztából?” – személyre utal. A személy érdekli a hölgyeket, nem a nászágy! Ez az esemény is a jövőre mutat. Előre vetíti egy nagy eseményt. A háremhölgyek mondják: „Mit siránkozol? Ha igent mondasz Salamonnak, a király jogszerűen és az udvari etikett szerint feleségül vesz.” Ez a vers előre vetíti a nő jövőjét, de egyben csábító ajánlatot is tartalmaz. Az élet sokszor tálcán kínálja a lehetőségeket, de a kínálkozó lehetőség az nem szerelem. Sulamitot a háremhölgyek szerelemre akarják gerjeszteni, de ami nem szerelem, az nem az.

A pusztában csak porfelhőt látnak. Pusztá, földrajzi fogalom Jeruzsálem és Jerikó között elterülő térség. A menet Galileából jön. Galilea Sulamit szülőhazája. Porfelhő és a szeretett személy között nagy különbség van. Szeretni parancsra nem lehet, sőt nem is szabad. A háremhölgyek szerelem éhsége nagyobb, ők már a porfelhőbe is szerelmesek, de ezek a felhők csak fölfelé törnek, nem szeretnek igazán. Ezek a porfelhők csak nagyoznak, de nem hűséges típusúak. Ezek a porfelhők, ahogy érkeznek, úgy el is iszkolnak. Bódító illatuk van, de ez az észlelésig és ízlelésig jut el, nem válik emlékké. A látott kép illata elbűvöl, igen látszólag ez kell neked, de ez csak a véredet pezsdíti fel, dinamikus ugyan, de nem életszerű, nem a lelket és a bensőt mozgatja. Az illatkép az egyetlen kép, amely elillan. Ez marad meg a királyból és a királyfiakból. Közeledik, érkezik, de nem érkezik meg igazán soha oda, ahol már a foglalt tábla rég kinn áll.

Illatfelhőből fekvőhely ismét. Örömkialtás hangzik: íme. A fekvőhely befátyolozott, hordozható nászágy volt, amin a vőlegény házába vitte vagy vitette az azon ülő menyasszonyt. Ez a fekvőhely nem akárkié, Sulamité. Királyi menet jön elé, Ő a király menyasszonya. A király személyesen érkezik.

A 45. királyzsoltárban azt olvassuk, hogy a fekvőhelyen nyugvó menyasszonyt 70 vitéz kíséri. Izráel vitézei, kardforgató, harchoz szokott férfiak, akiknek az a feladatuk, hogy biztonságban elszállítsák a választottat a királyhoz. Éjszaka a vadállatok leselkedtek a karavánra, az éjszakai rémületet, félelmet nekik kellett kiűzni a menyasszony sátrából. Fényképhűséggel megrajzolt katonák, királyi vitézek, testőrök, akiknek száma: 600 fő, és e nemes feladatra vállalkoznak. Tiszteletadás az ő fő erényük, hiszen Sulamit nem királylány, de úgy bánnak vele.

9-11. versek

A vőlegényes menet díszben várja a pusztán át közeledő menetet. A menet élén Salamon király gyaloghintója halad. A gazdagság nem öncélú adomány, hanem a szép szolgálatában áll. A gyengébbik nem szolgálatában. A szép iránti érzék Salamon életében hatalmas, sőt sokszor az Úr parancsolataival ellentétes. Szépérvék. Mit szolgál, kit szolgál a szépség. Kiszolgálja a szép az életünket, vagy betölti javainkat az Úr, Aki nemcsak jót, de szépet is teremtett. A szép iránti vágy bűn? Bűn az emberi szépség dicsérete? Bűn a szépérvék? Mi célt szolgál a szép az életben? Az arany, az ezüst, a nászágy vagy épp a hintó, amit egyébként a

Bibliában sehol ilyen konstellációban a héber nyelv nem használ a szeretet és a szerelem szolgálatában áll? Van a szépség és a gazdaság mögött valami érték, amiért érdemes beülni a hintóba és vágatni a királyi hintó elé? Belső része a mi hintóinknak ki van rakva szeretettel és szerelemmel? Salamon hintójának a belseje szerelmi jeleneteket ábrázoló képekkel volt kirakva, de ennyi elég az élethez? Pogány szokások átültetés Salamon házába, és idegen asszonyok bővölete elég a teljes élethez? A próféták nem hagyták szó nélkül, a királyok könyvének 11. része annak 3. verse így hangzik: „*Volt neki hétszáz főrangú és háromszáz másodrangú felesége. Feleségei elhajlították a szívét (IKir 11,3).*” Szív és lélek. A szív elhajlítható, de a lélek?

Az ének örömkialtással ér véget: „Jöjjetek, lássátok, Sion leányai, Salamon királyt koronával.” A nagy észveszejtő tolongás időszaka ez. A háremhölgyek látni szeretnék a királyt. Salamon fején korona van. A Szentírásban két királyi koronázási szertartás van lejegyezve, az egyik Salamoné (IKir 1,32-48), a másik Jósiásé (IIKir 11, 12-20) Betsabé szerezte a koronát gyermekének. A háremhölgyek lelkesedése és öröme határtalan, de Sulamit az elpecsételt szerelem vonzásában él. Minden csillog-villog, nagy a nyüzsgés, kíváncsiság, izgalom, de Sulamit menekülni akar a pásztor iránt érzett szerelem tüzeiben ég. Az egész udvar a Salamonnal kötendő nászra készül teljes királyi pompával, de mindez ámitás. Sulamit nem készül. Lidércnyomás az élete. Ez a bibliai kép a be nem teljesedett szerelemről. Lázalom vagy valóság? Mennyien szeretnének az én helyembe lenni, de én milyen szívesen lennék az ő helyükben, mert nem szerelem, hanem kötelesség az életem. Kötelességtudatból lehet férjhez menni? A mai világ csak a fejét csóválja. Nagymamám szerint azonban igen. 18 évet betöltve felültették egy idegen férfi szekereire, aki nagygazda volt, és aki addigra már megözvegyült és 19 év korkülönbséggel együtt éltek. A saját anyósát nem ismerte, de a férje anyósát három évig gondozta. Szülei azt mondták: Minden jó lesz. Szerelem? Házasság? Abban a világban a munkáskéz volt az érték. Nem volt szépség, nem volt hintó, de összeszoktak. Éltek, ahogy tudtak. Boldogultak, mert imádkoztak. Imádkoztak, mert ahol Isten, ott szükség nincsen. Ámen.

Közének: 163. dicséret: 3-4. versei: „Áld meg Úr Isten,...”

Újszövetségi alapige: Péter apostolnak első levele 1, 13-21

¹³Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok. ¹⁴Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, ¹⁵hanem - mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, ¹⁶úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” ¹⁷Ha pedig mint Atyátokat hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás

nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövevénysegetek idejét, ¹⁸tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, ¹⁹hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véren. ²⁰Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztott, de az idők végén jelent meg tiértetek, ²¹akik általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen. ²²Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek, ²³mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó igéje által. ²⁴„Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű, és virága elhull, ²⁵de az Úr beszéde megmarad örökké”. Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek.

Szeretett Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A keresztyének csak jövevények ebben a világban, állandó jelleggel útra készen kell lenniük. Elmében ott kell lennie az állandó felkészülésnek. A józanságra való intés is az útra kelés helyzetéhez tartozik. Sajnos sokszor saját gondolataink és kívánságaink gátolnak meg bennünket abban, hogy Krisztusban reménykedjünk. Ennek a világnak a gondjai nagyobb hatással vannak ránk, minthogy túllássunk azon, ami körülöttünk zajlik.

Mire figyelünk az ideai adventben? Nevezzük meg, hogy mi az, ami elvonja figyelmünket Krisztusról!

Róm 12, 2: *„és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”*

Minden az elménkben kezdődik. Minden, ami tetté válik, először az elmében fogalmazódik meg és alakul, ezért van szükség a józanság állapotára. Ezért van szükség arra, hogy teljes elménkből szeressük az Urat és kérni tudjuk, hogy tisztítsa meg az elménket.

Egy 90 éves bácsi jut ezzel kapcsolatban eszembe, aki idősek otthonában élt, és amikor megkérdeztem tőle, hogy hogy van, mindig azt válaszolta mutató ujjával a fejére mutatva, hogy: „Tiszteletes asszony, míg itt bent minden rendben van, addig jól vagyok.”

Kedves Testvéreim! Minden kinti dolgot a benti dolgok befolyásolnak. Az elme, a gondolatok, a vágyak, az érzések, a tudatlanság, a szív állapot. Egyetlen esélyünk arra, hogy engedelmes gyermekeként éljünk, hogy a benti dolgok megtisztítását Isten Szentlelkének hatáskörébe adjuk át, hogy Ő tisztítson meg, Ő újítsa meg és munkálja ki bennünk azt a felismerést, hogy az Ő Fia, mint engedelmes gyermek

mit tett értünk azért, hogy mi szentek legyünk egész magatartásunkban. Nem szolgálhatunk és nem engedelmeskedhetünk két ellentétes dolognak.

A keresztyén ember gondolatban nem osztozik mással, mindenkor a végső üdvösségre koncentrálva él, tudva azt, hogy élete minden napja kegyelemből van. Ez a nap lesz majd az, amikor Jézus Krisztus az utolsó ítélet napján dicsőségben kijelenti magát. Akinek van üdvbizonyossága, az mindenkor Krisztus visszajövetelében reménykedik. Az adventi időszakban is a várakozásunk erre az ígéretre fókuszál.

A 14. vers egykori pogányokként szólítja meg a címzetteket, akik kiválasztásuk előtt, „tudatlanságuk idején” vágyaiknak, saját akaratuknak engedelmeskedtek. Most, mint engedelmes gyermekek a Krisztus igazsága által átformált emberekké váltak. Innentől kezdve, mint fiak és örökösök engedelmességgel tartoznak annak, akit mennyei Atyjuknak szólítanak meg. Akik ezt tudják, s ennek ellenére elengedik fülük mellett Isten ígését, eszükben sincs annak engedelmeskedni, azok vétkeznek. A szentek, mint engedelmességre megváltott emberek, egyedül neki szánják oda az életüket. Isten szent életre buzdít mindnyájunkat.

Jak 4,17: *„Engedelmeskedjétek azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.”*

Ha engedelmeskednénk is és jönnek a nagy ígéret a részünkről, látjuk, hogy ez nem olyan egyszerű, magunktól nem megy. Kevesek vagyunk ahhoz, hogy egyedül szembe menjünk az ördöggel. Egyedül Istennel az oldalunkon küzdelmek és lelki harcok árán a megszentelt életre törekedni. Nem minden a Krisztus testébe beoltott állapot. Gyümölcstermésünk mutatja meg igazán, hogy kiben, miben gyökerezünk.

Jn 15,5: *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”*

A szent életre nemcsak az istenfiúság, hanem az istenfélelem is kötelez.

Isten szeretete nem azt jelenti, hogy innentől kezdve Ő minden bűnünk felett szemet huny. Az Úr a bűnt elutasítja, gyűlöli.

A szent élet egyfajta felkészülés az eljövendő életre. A mi élő reménységünk az, ami meghatározza a tetteinket. Istenünk Szentlelke vezessen bennünket abban, hogy azt fogadjuk csak be a szívünkbe, ami javunkat szolgálja, ami folyamatosan felkészít.

Szent az, ami Istenhez tartozik. Isten minden tisztátalanságtól mentes. Azok nevezhetőek szenteknek, akik egész életvitelükkel és magatartásukkal képesek megmutatni, hogy egyedül Istenéi. A szentségnek a kezdete az újjászületés. Nem a mi jóságunk végterméke az szentség. Isten gyermekei a kegyelemből kapott szentségükből élnek. S míg a házon kívül sokkal könnyebb szentül viselkedni, mint a házon belül, addig tudnunk kell kérni Isten megszentelő erejét az életünkben, hogy házasságban, hivatásban, megfertőzött világunkban, ne a

bűnben, a hazugságban és a csalásban ússzunk, mint a halak, hanem állandó kapcsolatba maradunk Krisztussal.

Ahol hiányzik a szeretet ott farizeusi szentség van. Hiába beszélünk bizonyágtételeinkben a világtól való elszakadásról, nem sokat ér az Úr előtt, ha nincs mögötte a hitből táplálkozó könyörülő, mentő és megbocsátó szeretet, ami le tud hajolni a másikhöz.

Annak az Istennek a tulajdonai, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint. Péter hangsúlyozza levelében, hogy *„félelemmel töltsétek el jövővénységeitek idejét, tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véren”*

A rabszolgákat régen pénzzel, ezüsttel vagy arannyal lehetett megvenni és ezután szabadokká lehetett tenni. A levélnek címzettjei sokkal értékesebb dolgon váltattak meg. A hibátlan és szeplőtelen Bárány esetében a páskabárányra lehet gondolni, amelynek vére a választott népet Egyiptomban a halál angyalától megvédte.

2Móz 12,15: *„Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves.”*

De a báránnyal találkozunk Ézsaiás prófétánál is: *„Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”*(Ézs53,7)

Krisztus öröktől fogva arra volt kiválasztva, hogy Isten Báraanya legyen. A vér kezdetektől fogva drága dolog volt Isten előtt. De miért is olyan drága Krisztus vére?

Krisztus vére a **megváltó erő**: *„Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk - mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ (Gal 3,13).”*

Krisztus vére a **megbékítő erő**: *„Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte (Róm 3,25).”*

Krisztus vére **tisztító erő**: *„Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől (1Jn 1,7).”*

Krisztus vére **megőrző erő**: *„De az a vér jel lesz házaitokon, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagyalak benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét (2Móz 12,13).”*

Krisztus vére **megszentelő erő**: „akkor a Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek (Zsid 9,14).”

Krisztus vére **gyógyító erő**: „Mert az én testem igazi étel, és az én vérem igazi ital (Jn 6,55).”

Krisztus vére a győzelem jele: „Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálíg (Jel 12:11).”

Kedves Testvérek! Isten cselekvésének célja a hit. Egyedül a hit, abban az Istenben, Aki Krisztust a halálból feltámasztott. S így válik a hit egyben Istenbe vetett reménységgé is. Egy olyan reménységgé, ami túllát mindenben, ami jelen helyzetében történik vele és kész engedelmes gyermekként viselkedve belesimulni Isten akaratába.

Isten Szentlelke készítse mindenkor a mi elménket, hogy józan állapotban teljes bizonyossággal reménykedjünk, abban a kegyelemben, amit Jézus Krisztus megjelenésekor kapunk majd. Ámen.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgymint a nem láthatókból állt elő a látható (Zsid 11,3).” Ámen.

Ének: 458. dicséret: „Aki értem megnyíltál...”

Túrmezei Erzsébet:

A NAGY KÍVÁNSÁG

Siet haza. Fáradt a lépte.
A kopott ajtót már elérte.
Ott hallgatódzik egy parányit,
aztán a kis családra rányit.
Az öt kicsinyt az asszony éppen
most fekteti le sorra szépen.
Vidám, meglepett ujjongás a

fáradt apa fogadtatása.
Leül a székre, hosszan hallgat.
Örül az öt csicsergő hangnak.
Est imájuk, amint mondják,
mintha levonnék minden gondját.
Ha ők hordozzák az imákat,
van dolga most az angyalkáknak.

Karácsonyeste nincs már messze,
s ki mit kívánna, mit szeretne,

elsorolgatja kérő szóval,
úgy beszélget a Megváltóval.
Egyiknek sincsen nagy igénye.
Szegény gyermek mi sokat kérne?
Karácsonyfát, cukrot a fára,
égő gyertyákat zöld ágára.
Pénzt apukának tüzelőre,
új talpat a lyukas cipőre.

A kis Annus csak várja békén,
míg rá is sor kerül a végén,
s kicsi kezét imára téve,
kitekint a csillagos éjbe:
„Édes Úr Jézus, kérlek szépen,
Hozz karácsonyra babát nékem.
Beszélőt, alvót, aranyhajút.
Az égtől ide úgyse nagy út.
S a ragyogó csillagboltokban
Teneked bizonyosan nagyon sok
van.”

A bízva mondott kis imádság
után a fáradt szempillácskák
lecsukódnak, s az édes álom
öt gyermeket hord szelíd szárnyon.

Hallgatagon, szomorú szemmel
tekint az asszonyra az ember.
Úgy fölment mindennek az ára,
dehogy telik alvó babára.
Kicsi Annus, nagyot kívántál.
Ha szüleid szívébe látnál,
s tudnád, hogy ott marcangol, éget,
vissza is vonnád a kérésed.
Vagy mosolyognál bízva, szépen:
„Hiszen én az Úr Jézustól kértem!”?

Telnek a napok gyorsan, frissen.
Nem lelnek tétlenül senkit sem.
Annuska is dolgozik, fárad.
Kér anyukától rongyocskákat.
Kisimíthatja, összerakja...
„Minek, kislányom?” – kérd’ az apja.
S hittel felel a gyermek szája:
„Ez mind az új babám ruhája.”

Elérkezik a szívrepesve,
csengve várt karácsonyeste.
Cukrot raknak a fenyőfára,
égő gyertyát zöld ágára.
S egy olcsó kis baba is vár a
nevetőszemű Annuskára.

Jaj, ha majd sír: „Nem ilyet kértem.”
Miért is tud beszélni? Miért nem?
– Valaki zörget. Beeresztik.
Meggkérdik nyájasan, mi tetszik.
Csomagot hoz a szomszéd házból,
egy szomszéd édesanyától.
Ő küldi szeretete jelét,
meghalt kislánya játékszerét,
hogy így áldozzék emlékének.
A szülők csak ámulnak, néznek.
Kibontják... Ó, csodák csodája,
Ott az Annuska nagy babája!
„Mama!” – sír a szó a szájáról.
Nagy kék szeme csukódik, zárul.

Láttán ennek a szép csodának,
Mozdulatlan, mély csendben állnak.
S kis Annuskával kéz a kézbe’,
közéjük mintha Jézus lépne.
Szelíd szemrehányással szólva,
„Hát van, amit a hit nem nyer meg?!
Miért nem hisztek, miként e
gyermek?”